

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Mgr. F. Š.**

proti

žalované: **Vězeňská služba České republiky**
sídlem Soudní 1672/1a, 140 00 Praha

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované spočívající v nevyřízení žádosti žalobce ze dne 20. 6. 2018 o poskytnutí informací v oblasti stravování adresované Věznici Plzeň

takto:

- I.** Žalovaná je povinna ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnout o žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti stravování ze dne 20.6.2018 v části pod bodem 6.
- II.** Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.
- III.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1. Žalobou ze dne 22.10.2018 podanou u Krajského soudu v Plzni se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalované, kterou spatřoval v nevyřízení jeho žádosti ze dne 20. 6. 2018 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „informační zákon“) adresované a dne 3. 7. 2018 doručené Věznici Plzeň. Žádost se týkala informací v oblasti stravování.

2. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 29.4.2019 č.j. 30 A 279/2018 – 97 byla žaloba postoupena k vyřízení Městskému soudu v Praze.
3. V podané žalobě žalobce uvedl, že v rámci občanské aktivity vězněných s názvem Pankrácká výzva 2015, která se zabývá úrovní dodržování základních lidských práv a svobod ve výkonu vazby, trestu i zabezpečovací detenci, provádí soustavný sběr informací od veřejné správy a samosprávy za účelem popisu závažných deliktů vězněných osob, zaměstnanců i příslušníků Vězeňské služby České republiky, posuzuje legislativní změny v oblasti trestního a správního práva a upozorňuje na rozpory mezi veřejně deklarovanou humanizací českého vězeňství a represivní trestní politikou justičních orgánů České republiky. Za tuto činnost je žalobce podle svého tvrzení perzekuován, žalovaná mu poskytuje minimální údaje a v posuzovaném případě je zcela nečinná i přes předžalobní upomínku a podání stížnosti k nadřízenému správnímu orgánu.
4. Žalobce dále uvedl, že v souladu s informačním zákonem podal dopisem ze dne 20. 6. 2018, adresovaným Vězeňské službě ČR, Věznici Plzeň žádost o poskytnutí informací v oblasti stravování, které vymezil pod body 1-10 uvedené žádosti. Podle žalobce se žalovaná snažila přenést informační povinnost v postavení povinného subjektu na Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky, s čímž žalobce nesouhlasí.
5. Žalobce dne 13. 8. 2018 podal proti tomuto postupu prostřednictvím své zástupkyně advokátky Mgr. L. V. stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, avšak do dne podání žaloby neobdržel žádné rozhodnutí, ani mu není známo, zda žalovaná postoupila stížnost a spisový materiál podle § 16a odst. 5 informačního zákona nadřízenému orgánu. Podle žalobce se tak jedná o nezákonnou, tj. právem nepřipustnou nečinnost žalované v postavení správního orgánu, a proto navrhl, aby soud přikázal žalované, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení rozsudku zjednala nápravu při vyřizování žádosti žalobce a vydala rozhodnutí ve věci.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 28. 11. 2018 uvedla, že žalobce za nečinný správní orgán označil organizační jednotku Vězeňské služby České republiky, a to Věznici Plzeň se sídlem Klatovská 202, 301 00 Plzeň. Žalovaná konstatovala, že organizačním jednotkám Vězeňské služby České republiky ve smyslu § 1 odst. 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky (dále jen „zákon o vězeňské službě“) nevyplývá ze žádného zákona samostatná rozhodovací pravomoc v oblasti poskytování informací ve smyslu informačního zákona, a proto je nelze považovat za správní orgán ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tyto závěry potvrzuje i judikatura správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 As 284/2018-20) a jsou důvodem pro zamítnutí žaloby.
7. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*

8. Podle § 79 odst. 2 s. ř. s. *žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.*
9. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.*
10. Podle § 81 odst. 2 s. ř. s. *je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.*
11. Podle § 81 odst. 3 s. ř. s. *soud zamítne žalobu, není-li důvodná.*
12. Soud předně uvádí, že v řízení jednal v procesním postavení žalované s „*Vězeňskou službou České republiky, sídlem Soudní 1672/1a, 140 00 Praha*“, ačkoli žalobce v žalobě označil za žalovanou „*Vězeňskou službu České republiky, Věznice Plzeň, Klatovská třída 202, 301 00 Plzeň*“. Soud si je vědom toho, že podle § 79 odst. 2 s. ř. s. je to právě žalobce, podle jehož žalobního tvrzení je označen správní orgán, který má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení, avšak v předmětné věci lze odkázat na zcela jednoznačný právní názor vyjádřený v rozsudku ze dne 21. 5. 2019, č. j. 2 As 120/2019 – 13, jímž Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalobce proti usnesení ze dne 9. 4. 2019, č. j. 57 A 272/2018 - 45, kterým Krajský soud v Plzni postoupil žalobu k vyřízení Městskému soudu v Praze. V něm Nejvyšší správní soud označil za žalovanou právě Vězeňskou službu ČR, sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4. Totožně se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil i v rozsudku ze dne 19. 6. 2019, č. j. 3 As 142/2019-16, jímž zamítl kasační stížnost žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2019, č. j. 57 A 161/2018-104, kterým krajský soud postoupil žalobu téhož žalobce k vyřízení Městskému soudu v Praze.
13. Podle právního výkladu Nejvyššího správního soudu je vždy třeba vycházet ze základního pravidla, že za „*správní orgán*“ lze považovat orgán moci výkonné, orgán územního samosprávního celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobu nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Organizační složka správního orgánu může být správním orgánem rozhodujícím v prvním stupni pouze tehdy, svěruje-li jí právní předpis určité samostatné rozhodovací pravomoci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 3 Ans 8/2008 - 84). Pokud však zákon nevymezuje organizačním složkám správního orgánu s celostátní působností (vnitřním organizačním jednotkám) samostatnou rozhodovací pravomoc, nemohou takové organizační jednotky získat postavení správního orgánu rozhodujícího v prvním stupni dle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Místní příslušnost soudu dle § 7 odst. 2 s. ř. s. se proto v takových případech bude řídit sídlem správního orgánu s celostátní působností, nikoli sídlem jeho vnitřní organizační jednotky (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 6 Ads 15/2011 - 143 nebo usnesení téhož soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. Nad 81/2012 - 71).
14. Ve věci, kterou Nejvyšší správní soud projednával pod sp. zn. 2 As 120/2019, žalobce dopisem ze dne 20. 6. 2018 (doručeným dne 29. 6. 2018) požádal Věznici Kynšperk nad Ohří o poskytnutí informací v oblasti péče o tělesně postižené. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dovodil, že v posuzovaném případě se žalobce domáhal poskytnutí

informací po Vězeňské službě České republiky jakožto povinném subjektu ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2019, č. j. 2 As 120/2019–13, bod 12). Stejně závěry pak lze dle názoru Městského soudu v Praze aplikovat i na aktuálně projednávanou věc. Věznicím (respektive jejich ředitelům), které jsou ve smyslu § 1 odst. 4 zákona o vězeňské službě organizačními jednotkami Vězeňské služby jakožto orgánu státní správy s celostátní působností, totiž žádný zákon nevymezuje v oblasti poskytování informací podle informačního zákona samostatnou rozhodovací pravomoc. Nemají tedy v této oblasti postavení správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a nelze je tudíž pro účely určení místně příslušného soudu dle § 7 odst. 2 s. ř. s. považovat za správní orgán, který dle tvrzení žalobce měl zasáhnout do jeho práv.

15. Na základě výše popsaných úvah dospěl soud k závěru, že za správní orgán, který měl dle tvrzení žalobce svou nečinností zasáhnout do jeho práv podle § 7 odst. 2 věty první s. ř. s., nelze v nyní projednávané věci považovat Věznici Plzeň, ale právě Vězeňskou službu České republiky, sídlem Praha 4, Soudní 1672/1a. K projednání žaloby je proto dle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu místně příslušný Městský soud v Praze, neboť v obvodu tohoto soudu se nachází sídlo uvedeného správního orgánu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2020, č. j. 9 A 52/2019-145 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2019, č. j. 2 As 120/2019–13, totožně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 1. 2019, č. j. 2 As 395/2018-616).
16. Z obsahu správního spisu předloženého žalovanou a z obsahu soudního spisu soud zjistil následující, pro věc rozhodné skutečnosti.
17. Žádost žalobce o poskytnutí informací v oblasti stravování ze dne 20. 6. 2018 byla doručena Věznici Plzeň dne 3. 7. 2018. Žalobce v žádosti požádal o sdělení následujících údajů:
 1. *Jakou kapacitou v oblasti stravování povinný subjekt disponuje, tj. pro kolik vězněných i zaměstnanců a příslušníků Vězeňské služby ČR povinný subjekt zajišťuje celodenní stravu, z toho v jakém množství a v jakých kvalitách k 1.7.2018.*
 2. *Stravovací normy pro všechny druhy stravy (normál, dieta, muslim apod.) s uvedením výše denní dávky, její povinné složky a finanční limity pro tyto druhy stravy v denním objemu včetně uvedení interního předpisu, který tuto oblast pro povinný subjekt upravuje ve znění k 1.7.2018.*
 3. *Způsob zajištění rozsahu a kvality sortimentu stravy pro vězněné osoby, zaměstnance i příslušníky Vězeňské služby ČR (stravovací komise, účast přizvaných osob, odběr vzorků stravy, úloha justiční poradkyně, četnost kontrol).*
 4. *Kolik stížností na kvalitu, množství, podávání i hygienu stravy přijal povinný subjekt za roky 2015, 2016, 2017 a k 1.7.2018, kolik z nich bylo důvodných a jaké části stravování se stížnosti týkaly (kvalita, množství, teplota, jídelní nádobí, hygiena vydávání stravy apod.).*
 5. *Kolik osob se ke dni 1.7.2018 podílí na přípravě i vydávání stravy pro vězněné i pro zaměstnance a příslušníky Vězeňské služby ČR u povinného subjektu, a to jmenovitě s uvedením názvu funkcí a rozlišením na vězněné osoby a zaměstnance.*

6. *Jaká technická zařízení má pro přípravu stravy včetně dietních programů a zvláštních druhů stravy (muslim, vegan apod.) povinný subjekt ke dni 1.7.2018 k dispozici s uvedením technické specifikace (např. příprava stravy NORMÁL - konventor, rok výroby, kapacita, obsluha, příkon, ochranné pomůcky).*
7. *Kolik kontrol ze strany nadřízených orgánů u povinného subjektu bylo provedeno v roce 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017 a k 1.7.2018 a s jakými závěry (uvést přehledně do tabulky název kontrolního orgánu, datum kontroly, výsledek kontroly, zástupce povinného subjektu).*
8. *Kolik vězněných osob u povinného subjektu pracuje na přípravě a vydávání stravy pro vězněné osoby i zaměstnance a příslušníky Vězeňské služby ČR a přitom jsou drogově závislí nebo byli odsouzeni za drogový delikt nebo jsou prokazatelně nositeli některého druhu hepatitidy či kožní nemoci a jaká opatření přijal povinný subjekt k minimalizaci rizik šíření infekčních nemocí i hygieně stravování v roce 2011 až 2017 a k 1.7.2018.*
9. *Podrobný přehled všech dodavatelů zboží a služeb v oblasti stravování k 1.7.2018 včetně jmenovitého objemu finančních prostředků na rok 2018 s uvedením jeho čerpání k 1.7.2018 (název dodavatele, adresa, odpovědný zástupce, druh zboží nebo služeb, finanční objem, smluvní vztah, doba smluvního vztahu, odpovědný zástupce za povinný subjekt, počet reklamací u dodavatele, způsob kontroly kvality a kvantity zboží a služeb).*
10. *Odpovědné osoby u povinného subjektu, které mají v gesci agendu stravování, vyřizují stížnosti a podněty běžných osob i zaměstnanců a příslušníků Vězeňské služby ČR, reklamují dodávky zboží i služeb, přebírají zboží i služby, řeší dodavatelsko-odběratelské vztahy (hodnota, titul, jméno, příjmení, služební nebo pracovní zařazení, vznik odpovědnosti ev. datum pověření, den vzniku služebního nebo pracovního poměru).*
18. Z oznámení žalované ze dne 9. 7. 2018, č. j. VS-76102-2/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že u žádostí číslovaných jako bod 1. až 9. žalovaná uplatnila institut prodloužení lhůty pro vyřízení žádosti dle ustanovení § 14 odst. 7 informačního zákona.
19. Z písemnosti žalované ze dne 12. 7. 2018, č. j. VS-76102-6/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že k bodu 1. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti stravování ze dne 20. 6. 2018 byla požadovaná informace žalobci sdělena. Poskytnutí informace bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 13. 7. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
20. Z písemnosti žalované ze dne 13. 7. 2018, č. j. VS-76102-7/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že k bodům 2. a 3. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti stravování ze dne 20. 6. 2018 byla požadovaná informace žalobci sdělena. Poskytnutí informace bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 16. 7. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
21. Z rozhodnutí žalované ze dne 2. 8. 2018, č. j. VS-76102-12/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace pod bodem 4. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti stravování ze dne 20. 6. 2018 byla odmítnuta, a to podle § 15 odst. 1 informačního zákona a ust. § 2 odst. 4 informačního zákona z důvodu, že „informační povinnost se nevztahuje na vytváření nových informací“, k čemuž žalovaná mj. odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 4 As 23/2010-61. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 9. 8. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.

22. Z rozhodnutí žalované ze dne 30. 7. 2018, č. j. VS-76102-8/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace pod bodem 5. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti stravování ze dne 20. 6. 2018 byla odmítnuta, a to podle § 15 odst. 1 informačního zákona za užití rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2004, č. j. 5 A 65/2002-33, neboť žalobce „*již shodný požadavek žalované a jednotlivým vazebním věznicím, věznicím a ústavům pro výkon zabezpečovací detence předložil (leden 2018).*“ Podle žalované pak dotčené organizační jednotky vymáhaná data poskytly. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 2. 8. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
23. Z výzvy žalované ze dne 12. 7. 2018, č. j. VS-76102-5/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že žalovaná žalobce ve smyslu ust. § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona vyzvala k odstranění vad žádosti ve vztahu k bodu 6. žádosti, a to z toho důvodu, že žádost žalobce považovala za příliš obecnou. Žalobce byl poučen, aby ve lhůtě 30 dnů od doručení výzvy žádost upřesnil, a to takovým způsobem, aby bylo zřejmé, jaká informace je požadována. Zároveň byl poučen o skutečnosti, že pokud tak neučiní, bude jeho žádost odmítnuta. Tato výzva byla žalobci doručena dne 13. 7. 2018, jak též vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
24. Z písemnosti žalované ze dne 17. 8. 2018, č. j. VS-76102-13/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že k bodu 7. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti stravování ze dne 20. 6. 2018 byla požadovaná informace žalobci sdělena. Poskytnutí informace bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 28. 8. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
25. Z písemnosti žalované ze dne 31. 7. 2018, č. j. VS-76102-10/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že k bodu 8. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti stravování ze dne 20. 6. 2018 byla požadovaná informace žalobci sdělena. Poskytnutí informace bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 7. 8. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
26. Z písemnosti žalované ze dne 30. 7. 2018, č. j. VS-76102-9/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že k bodu 9. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti stravování ze dne 20. 6. 2018 byla požadovaná informace žalobci sdělena. Poskytnutí informace bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 6. 8. 2018, jak vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.
27. Z rozhodnutí žalované ze dne 10. 8. 2018, č. j. VS-76102-11/ČJ-2018-800040-INFZ bylo zjištěno, že žádost o poskytnutí informace pod bodem 10. žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti stravování ze dne 20. 6. 2018 byla z části odmítnuta. Žalovaná znění bodu 10. žádosti žalobce rozčlenila, a to na dva samostatné dotazy, tj. a) požadavek na vymezení, určení „*odpovědné osoby povinného subjektu, které mají v gesci agendu stravování, vyřizují stížnosti a podněty běžných osob i zaměstnanců a příslušníků Vězeňské služby ČR, reklamují dodávky zboží i služeb, přebírají zboží i služby, řeší dodavatelsko-odběratelské vztahy*“, b) požadavek na sdělení osobních údajů těchto osob „*(hodnost, titul, jméno, příjmení, služební nebo pracovní zařazení, vznik odpovědnosti ev. datum povření, den vzniku služebního nebo pracovního poměru)*“. K žádosti o požadavek na vymezení odpovědných osob (bod a)) žalovaná uvedla, že již dříve byly žalobci sděleny, jelikož přímo vyplývají

z organizační struktury věznice, vazební věznice, ústavu pro výkon zabezpečovací detence, zveřejněné a veřejnosti dostupné na webových stránkách těchto organizačních jednotek. Žádost o sdělení osobních údajů těchto osob (*bod b)*) žalovaná odmítla, a to podle § 15 odst. 1 informačního zákona za použití smyslu ust. § 8a informačního zákona ve spojení s čl. 5 odst. 1 písm. f) a čl. 5 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, neboť poskytnutí požadovaných údajů žalovaná považovala „za nepřiměřený zásah do ochrany osobních údajů zaměstnanců“. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 14. 8. 2018, jak též vyplývá z vlastnoručně podepsané doručky založené ve správním spise.

28. Dne 13. 8. 2018 podala zástupkyně žalobce stížnost ve smyslu ust. § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, která byla následně k vyřízení přeposlána Generálnímu ředitelství Vězeňské služby. Žalobce uvedl, že má za to, že jím žádané údaje může poskytnout výlučně organizační jednotka žádostí oslovená (tj. konkrétní věznice) a nikoliv Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky. Stížnost žalobce byla vyřízena usnesením žalované ze dne 19. 11. 2018.
29. Ze shora zjištěného skutkového stavu je zřejmé, že o žádosti žalobce o poskytnutí informací v oblasti stravování ze dne 20. 6. 2018 bylo v rozsahu bodů 1 až 5 a 7 až 10, rozhodnuto.
30. Informace požadovaná pod bodem 1. žádosti byla žalobci poskytnuta sdělením žalované ze dne 12. 7. 2018, informace požadovaná pod bodem 2. a bodem 3. žádosti byla žalobci poskytnuta sdělením žalované ze dne 13. 7. 2018, žádost o informaci požadovanou pod bodem 4. žádosti žalobce byla odmítnuta rozhodnutím žalované ze dne 2. 8. 2018, žádost o informaci požadovanou pod bodem 5. žádosti žalobce byla odmítnuta rozhodnutím žalované ze dne 30. 7. 2018, žádost o informaci požadovanou pod bodem 7. žádosti byla žalobci poskytnuta sdělením žalované ze dne 17. 8. 2018, žádost o informaci požadovanou pod bodem 8. žádosti byla žalobci poskytnuta sdělením žalované ze dne 31. 7. 2018, žádost o informaci požadovanou pod bodem 9. žádosti byla žalobci poskytnuta sdělením žalované ze dne 30. 7. 2018 a žádost o informaci požadovanou pod bodem 10. žádosti byla odmítnuta rozhodnutím žalované ze dne 10. 8. 2018
31. Z obsahu spisového materiálu tedy vyplývá, že žalovaná již o předmětné žádosti žalobce zákonem přepokládaným způsobem rozhodla, a to v bodech 1. až 5. a 7. až 10. žádosti. Za situace, kdy žalovaná požadované informace žalobci poskytla, případně ve věci vydala rozhodnutí o odmítnutí či částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, se žalobce nemůže úspěšně domáhat prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, aby správní soud žalované uložil ve stanovené lhůtě vydat opakovaně rozhodnutí v téže věci.
32. Soud přitom zdůrazňuje, že v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu není oprávněn přezkoumávat zákonnost rozhodnutí, kterým správní orgán vyhověl či nevyhověl žádosti žalobce o poskytnutí informací. Žaloba na ochranu proti nečinnosti totiž není prostředkem, kterým by se žalobce mohl dovolávat odstranění (zrušení) těchto rozhodnutí, a to ani v případě, že by tato rozhodnutí vykazovala věcné či procesní vady.

33. Lze tak uzavřít, že žalovaná v době rozhodování soudu již nebyla nečinná, neboť o žádosti žalobce o poskytnutí informací pod body 1 až 5 a 7 až 10 v plném rozsahu rozhodla. Žaloba na ochranu proti její nečinnosti tak nemohla být ke dni rozhodnutí soudu v uvedeném rozsahu shledána důvodnou, a soud ji proto podle § 81 odst. 3 s. ř. s. v této části zamítl (výrok II.).
34. Soud se následně zabýval důvodností žaloby ve vztahu k poskytnutí informací požadovaných pod bodem 6. žádosti, přičemž dospěl k závěru, že v této části je žaloba důvodná.
35. Z informačního zákona vyplývá, že žádost o informace může být vyřízena buď tak, že je informace poskytnuta, nebo je žádost odmítnuta, případně odložena. Není-li předmět žádosti o informace vyčerpán, tj. není-li informace poskytnuta úplně, anebo zcela odmítnuta, popř. částečně poskytnuta a ve zbytku odmítnuta či se řízení o žádosti odloží, může se žadatel u nadřízeného orgánu domáhat stížností podle § 16a odst. 1 písm. b), c) informačního zákona ochrany proti nečinnosti povinného subjektu, tj. požadovat, aby žádost o informace byla vyřízena i ve zbytku.
36. Ve vztahu k žádosti žalobce o poskytnutí informací pod bodem 6. byl žalobce v zákonné lhůtě dne 12. 7. 2018 pod č. j. VS-76102-5/ČJ-2018-800040-INFZ vyzván k odstranění vad podání, a to do 30 dnů od doručení [§ 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona]. Tato výzva byla žalobci doručena dne 13. 7. 2018, přičemž žalovaná v ní žalobce správně poučila o tom, že pokud žádost nedoplní tak, aby bylo zřejmé, jaká informace je požadována, rozhodne v této části o odmítnutí žádosti. K tomu se soud žalované výzvou ze dne 23. 7. 2020 výslovně dotázal, zda ve vztahu k bodu 6. žádosti informaci žalobci poskytla či ve věci vydala rozhodnutí, nicméně na tento dotaz žalovaná v odpovědi soudu nikterak nereagovala. Vzhledem k absenci případného rozhodnutí o odmítnutí žádosti, resp. listiny potvrzující poskytnutí informace žalobci či jiného rozhodnutí ve vztahu k bodu 6. žádosti žalobce tak soud musel dojít k závěru o nečinnosti žalované a s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uzavřel, že pokud „*povinný subjekt v zákonem předepsané lhůtě neposkytne veškeré informace ani o žádosti zákonem předepsaným způsobem nerozhodne (...) stane se tak nečinným*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 5 As 18/2017-55).
37. Městský soud v Praze tak z výše uvedených důvodů shledal žalobu v části týkající se bodu 6. žádosti podle § 81 odst. 2 s. ř. s. důvodnou, a proto výrokem I. žalované uložil, aby žádost ze dne 20. 6. 2018 v tom rozsahu vyřídila. Žalovaná tedy buď podle ust. § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti žalobce o informace požadované pod bodem 6. žádosti, nebo požadovanou informaci žalobci poskytne podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona. K vyřízení této části žádosti soud stanovil žalované přiměřenou lhůtu vycházející z ustanovení § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona, podle kterého je povinný subjekt povinen o žádosti o informaci rozhodnout do 15 dnů od přijetí žádosti.
38. Soud ve věci samé rozhodl bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

39. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci sice částečný úspěch, avšak byl osvobozen od soudních poplatků a další náklady mu v řízení nevznikly. Ve zbývajících částech pak procesně úspěšné žalované žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 31. srpna 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu